

Süda kurwaks, silmad üle,
 Väkiwad mull ärdusest:
 Wanal aastal, kas ep ole,
 Jumal aitnud mardusest?
 Wanal aastal tegi Tema
 Mulle üpris palju head;
 Oh, et süda, minu oma,
 Paluks andeks omad wead!

Jesand, Sa ka patust kuuled,
 Kui ta palwetab Su ees;
 Nääd mu süda ja mu huuled
 Hüidwad: „Mita Kristimees!“
 Selle kalli mõtte juures,
 Väsin kapi kallale,
 Seal mu karbikestest, suures,
 On uus aasta-sulane.

Sellest nägin kohe ka,
 Millest jutlus täna on:
 Just sell päawal nime Ta
 Sai mu Jeesus, minu õnn.
 Waimu silmil selle peale,
 Waatjin üle Gestimaa,
 Südist hüidsin, tõstsin hääle:
 „Elagu mu isamaa!“

Ja ka sulle, Gestirahwas,
 Õnne tulgu Siionist!
 Wooruses ja ole wahwas,
 Siis saad õnne, igawest!
 Ka uuel aastal ole nüüd
 Kindel ikka selle sees,
 Et kõik meite patu süid
 Kandis kallid Kristimees.

Wõrdlemine Jumala ja inimeste tegudest.

Aunstatud lugejad! Ma olen natukesse katset
 teinud Jumala tegusid inimeste omadega võrrelda.
 Et aga ju wana-õna ütleb: „Hobune komistab
 nelja jala peal, saadik siis inimene mitte oma kahe
 peal;“ seepärast palun siis ennast wabandada, kui
 see mitte õiete korda ei ole läinud. Waim on
 küll walmis, aga liha on nõder ja milla ehk milles
 võib siis iialgi surelik enese tegusid Jumala oma-
 dega võrrelda. Kuidas võib liiwatera ja maa-
 kera teineteisega võrrelda — üksinda selles, et nad
 ümargust võitu keha moodu on. Ja et ka särane